

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: JUDr. Z. A.**, nar. „X“, „X“, s doručovací adresou „X“, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 17.4.2012, č.j. 4083/12-1500-506476,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 17.4.2012, č.j. 4083/12-1500-506476, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Libochovicích ze dne 1.12.2011, č.j. 62945/11/197960502861, kterým byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z převodu nemovitostí za období od 30.6.2008 do 28.11.2011 ve výši 173 443,- Kč.

Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve

spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá principiálně nezákonný postup správních orgánů a především protiústavní postup správce daně. Dále uvedl, že žalovaný kladl v žalobou napadeném rozhodnutí důraz na zákonnost svého postupu, ale nezabýval se otázkou ústavně konformní ochrany žalobce ze závazků České republiky z mezinárodních smluv zaručujících dodržování zákazu zneužívání státní moci k nelidskému zacházení i v řízení před správním orgánem. Dále poukázal na postup správce daně v rozporu se závazkem České republiky zakotveným v ustanovení § 25 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“), kterým se Česká republika zavázala zahraničním osobám poskytnout nadzákonnou majetkovou ochranu. Dále namítl, že se žalovaný nezabýval diskriminací zahraničních osob Českou republikou neplněním ústavní povinnosti podle čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod zákonem upravit podmínky a podrobnosti soudní ochrany majetku zahraničních osob zaručené v § 25 obchodního zákoníku, oproti např. právu na řádnou správu podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, které Česká republika upravila zákonem, i náhradě škody způsobené nesprávným úředním rozhodnutím či nesprávním úředním postupem.

Namítl, že žalobou napadené rozhodnutí porušuje jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces, které v rámci práva na řádnou správu přísluší každému i v řízení před správním orgánem. Pohrdáním přirozenoprávními principy ústavního a mezinárodního práva státní mocí se stává zákon nástrojem zločinu. Dle žalobce pak umožňuje, aby mezinárodním právem zakázaná korupce zneužití státní moci k nelidskému zacházení byla beztrestná a mohla být utajeně povyšována na metodu vládnutí. Přirozenoprávními principy ústavního a mezinárodního práva je v rámci spravedlivého procesu ex offio vázán nejen soud, ale i každý jiný orgán státní moci při výkonu své pravomoci nezávisle na zákonu, a to v každé fázi řízení.

Žalobce se u soudu dovolává ústavně zaručené soudní ochrany základních práv cestou ústavně konformního spravedlivého procesu vylučujícího jakoukoliv diskriminaci žalobce jako občana i jako advokáta. Dle žalobce bylo zasaženo do ústavně zaručeného práva žalobce na spravedlivý proces s právním zastoupením žalobce před soudy a jinými státními orgány v souvislosti s úkladnou vraždou jeho právního zástupce JUDr. E. V. Žalobce nemůže považovat Českou republiku ani Slovenskou republiku za země pro sebe bezpečné.

Dále žalobce poukázal na porušování mezinárodních smluv zavazujících Českou republiku k dodržování mezinárodního zákazu zneužívání státní moci k nelidskému zacházení, a to zejména na porušování Úmluvy o zákazu nelidského zacházení publikované pod č. 143/1988 Sb., Trestněprávní úmluvy o korupci publikované pod č. 70/2002 Sb.m.s. a Občanskoprávní úmluvy o korupci publikované pod č. 3/2004 Sb.m.s.

Dále se žalobce ve vztahu k právu na zastoupení nezávislým advokátem dovolával následujících ústavních principů:

- čl. 4 Ústavy ČR – zaručení ochrany základních práv a svobod soudní mocí každému,
- čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR – závazek České republiky dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva,
- čl. 10 Ústavy ČR – zahrnutí mezinárodních smluv do právního řádu České republiky a aplikační přednost těchto smluv před zákonem,
- čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR – povinnost soudu předložit v případě kolize zákona s ústavním pořádkem věc Ústavnímu soudu,

- čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – závazek České republiky zajistit každému, jehož práva a svobody zaručené Úmluvou byly porušeny, účinný právní prostředek nápravy před národním orgánem,
- čl. 267 Smlouvy o fungování EU – pravomoc soudu členského státu požádat Soudní dvůr EU o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu Smluv, vyvstane-li taková otázka v řízení, a rozhodnutí o této otázce považuje soud za nezbytné k vynesení svého rozsudku,
- čl. 1 Listiny základních práv a svobod – deklarace, že základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné,
- čl. 36 Listiny základních práv a svobod – zákaz ochrany základních práv a svobod vyloučit z pravomoci soudní moci,
- § 62 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) – odkaz na soudcovský slib, dle kterého je každý soudce vázán závazkem řídit se při výkonu soudcovské funkce právní řádem České republiky, jehož základem je ústavní pořádek,
- § 82 zákona o soudech a soudcích – dle kterého odpovídá soudce za odbornou úroveň výkonu soudcovské funkce.

Žalobce uvedl, že bezpráví, jehož se dopouštějí státní orgány, je o to nelidštější, že je skrytě prosazováno v individuálních kauzách formálně pozitivistickou aplikací zákonné úpravy způsobem zcela pomíjejícím přirozenoprávní principy ústavního a mezinárodního práva.

Soudní ochrany se žalobce domáhá proti majetkovému útlaku orgánů státní moci, vedenému v zájmu palmárního dlužníka žalobce České strany sociálně demokratické, která se podílí na výkonu nejen státní ale i s Českou republikou společně sdílené komunitární pravomoci. Žalobce poukázal na skutečnost, že v důsledku úkonů státní moci nelze vymoci jeho nároky svědčící mu z různých titulů i vůči státu, v důsledku čehož znemožňuje stát žalobci plnit jeho závazky nejen vůči státu. Poukázal na snahu dehonestovat žalobce jako neplatiče.

Současně se žalobou učinil žalobce návrh soudu na postoupení věci Soudnímu dvoru EU k zodpovězení předběžné otázky:

- zda je slučitelné se závazky členského státu EU na ochranu institutu nezávislosti advokacie na státní moci, aby státní orgány členské země EU vymáhaly majetkové nároky státu na advokátovi, kterému členská země neposkytla proti subjektu podílejícímu se na výkonu státní moci členské země EU řádně ochranu základního práva podmiňujícího nezávislost advokacie na státní moci, práva na odměnu za poskytnutou pomoc, ale v zájmu dlužnické svévole palmárního dlužníka podílejícího se na výkonu státní moci z vůle Úřadu vlády podrobila advokáta nelidskému zacházení trestním stíháním pro plnění zákonné povinnosti a osoby z okolí advokáta podrobila nelidskému zacházení trestním stíháním z různých účelově vykonstruovaných důvodů.

V doplnění žaloby ze dne 22.10.2012 dále popsal ve zcela obecné rovině, v čem spočívá dle jeho názoru neústavnost postupu státních orgánů vůči jeho osobě a jak dochází k porušování jeho základních lidských práv ze strany státních orgánů.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný zdůraznil, že žaloba neobsahuje relevantní námitky, které by zpochybňovaly skutečnost, že pravomocně stanovená daňová povinnost nebyla uhrazena žalobcem ve lhůtě splatnosti příslušné daně z převodu nemovitostí. Zároveň zdůraznil, že postupoval v souladu s cílem správy daní, kterým je zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Trval na tom, že daňová povinnost žalobci nad veškerou pochybnost svědčí. Původně žalovaný je toho názoru, že respektoval platnou právní úpravu a že žalobce v průběhu daňového řízení nebyl krácen na svých právech. Vzhledem ke skutečnosti, že daň ve výši stanovené platebním výměrem Finančního úřadu v Libochovicích ze dne 13.7.2010, č.j. 24634/10/197960502861, nebyla uhrazena ve lhůtě splatnosti, sdělil správce daně platebním výměrem ze dne 1.12.2011, č.j. 62945/11/197960502861, žalobci úrok z prodlení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť původně žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívající dle žalobce ve skutečnosti, že se původně žalovaný nezabýval otázkou ústavně konformní ochrany žalobce vyplývající ze závazků České republiky z mezinárodních smluv zaručujících dodržování zákazu zneužívání státní moci k nelidskému zacházení i v řízení před správním orgánem. S touto námitkou se soud neztotožnil.

Původně žalovaný se totiž v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval otázkou protiústavního postupu, postupu v rozporu s Listinou základních práv a svobod a postupu v rozporu s mezinárodními smlouvami. V rozhodnutí je výslovně uvedeno:

„K námitkám odvolatele, v nichž poukazuje na protiústavní postup správce daně, uvádíme, že odvolací orgán se s názorem odvolatele neztotožňuje, neboť příslušná daňová povinnost k dani z převodu nemovitostí odvolateli bezpochyby svědčí. Vyplývá to z údajů katastrálního úřadu i údajů, které si opatřil sám správce daně. Správce daně byl a stále je při své činnosti vázán též zásadou zákonnosti, která se opírá o ustanovení Listiny základních práv a svobod, podle které lze státní moc uplatňovat jen v mezích stanovených zákonem. Správce daně je rovněž povinen v daňovém řízení postupovat v souladu s cílem správy daní, tj. správně

zjistit a stanovit daň a zabezpečit její úhradu. Odvolacímu orgánu není známo, že by zákony, jimiž se správce daně řídil a které při stanovení daně použil, byly shledány protiústavními.“

S ohledem na velice obecně formulované žalobní námitky soud považuje výše uvedené obecné formulace ze strany původně žalovaného za dostatečné vypořádání těchto obecných námitek žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému shledal soud žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných žalobcem nepřezkoumatelným. Předmětnou námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

K žalobcově námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že se žalovaný nezabýval otázkou diskriminace zahraničních osob v důsledku neupravení podmínek a podrobností soudní ochrany majetku zahraničních osob zaručené v § 25 obchodního zákoníku, soud konstatuje, že se touto námitkou původně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval, neboť, jak vyplývá z předloženého správního spisu, žalobce tuto námitku v rámci svého odvolání proti rozhodnutí správce daně vůbec nevznnesl. S ohledem na tuto skutečnost shledal soud tuto námitku rovněž zcela nedůvodnou.

Další konkrétní námitkou žalobce vztahující se k dané věci je námitka, že v důsledku úkonů státní moci nelze vymoci jeho nároky svědčící mu z různých titulů i vůči státu, v důsledku čehož znemožňuje stát žalobci plnit jeho závazky nejen vůči státu. Tato námitka by mohla mít relevanci jedině v případě, kdyby bylo možno daňové povinnosti uhradit započtením pohledávek. Otázkou možnosti započtení soukromoprávních pohledávek daňového subjektu vůči daňovým povinnostem se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.12.2012, č.j. 1 Afs 93/2012-39. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že způsob placení daně kogentně stanovuje § 59 odst. 3 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), který jako možnosti placení daně uvádí: „a) na příslušný účet správce daně vedený u poskytovatele platebních služeb, b) v hotovosti, c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zvláštní předpis; každý správce daně, u něhož připadá v úvahu placení kolkovými známkami, je povinen mít přiměřenou zásobu kolkových známek a prodávat je daňovým dlužníkům, d) platebními známkami, jde-li o úhradu daní do územních rozpočtů a stanoví-li tak zvláštní předpis, e) přeplatkem na jiné daně“. Eventuální soukromoprávní pohledávky žalobce za Českou republikou nelze považovat za přeplatek na daně. V takovém případě dle závěrů Nejvyššího právního soudu obsažených ve výše citovaném rozsudku nelze uplatnit způsob placení daně stanovený v § 59 odst. 3 písm. e) daňového řádu. Stejně tak nelze započtení soukromoprávní pohledávky podřadit pod žádný z dalších zákonných způsobů placení daně. Nemožností vzájemného započtení soukromoprávní pohledávky a daňové pohledávky, jež má veřejnoprávní charakter, vyslovil ve své judikatuře i Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 229/98 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 226/98).

Dále soud uvádí, že v případě, že by žalobce v důsledku zadržení vysokých částek soudy neměl dostatečné finanční možnosti k úhradě daňových pohledávek, mohl využít možností obsažených v daňovém řádu spočívajících např. v možnosti požádat o poseckání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků nelze v žádném případě považovat za důvod k tomu, aby byla rozhodnutí o vyměření daňových povinností či o daňové exekuci nezákonná či v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil rovněž jako zcela nedůvodnou.

Další konkrétní námitkou žalobce je námitka, že původně žalovaný nesprávně neshledal překážku ve svém postupu v závazku České republiky zakotveném v ustanovení § 25 obchodního zákoníku, kterým se Česká republika zavázala poskytnout nadzákonnou majetkovou ochranu zahraničním osobám.

K této námitce je nutno uvést, že v daném daňovém řízení se nevyskytuje žádný zahraniční prvek a celé daňové řízení se nikterak nedotklo práv žádného cizince. Tato námitka žalobce je tak zcela nemístná a tedy i zcela nedůvodná.

K obecně vznesené námitce žalobce, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, soud konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplynula žádná skutečnost, která by tuto obecnou námitku žalobce jakkoli odůvodňovala.

Dále soud konstatuje, že kromě výše uvedených námitek žaloba předložená žalobcem soudu obsahuje obecná a nikterak obsažná tvrzení žalobce o porušení ústavních principů, která však neobsahují další řádný důvod, pro nějž žalobce napadal žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce převážně argumentoval skutečnostmi, které s posuzovanou věcí vůbec nesouvisí. Tato tvrzení žalobce tedy soud nevyhodnotil jako žalobní body, a proto se k nim v tomto rozsudku nebude nijak vyjadřovat.

Na závěr soud poznamenává, že neshledal žádné důvody k tomu, aby se obrátil na Soudní dvůr EU s předběžnou otázkou, když mu nevznikly žádné pochybnosti v souvislosti s rozhodováním v dané věci ohledně aplikace práva EU.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobcem uplatněné relevantní námitky nebyly shledány důvodnými a soud předmětnou žalobu tedy ve výroku I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová